

har været bange for, at man skulde frygte for paa den Maade at gøre denne Retspleje for dyr, og at det skulde skaffe Lovens Banfeligheder; det er Grunden til, at jeg har ment, at man kunde holde sig til de Gebyrer, der gælde for Retsplejen i Kjøbenhavn i første Instans. Men, som sagt, vil man foretrække andre Regler, hvorefter man kan komme til højere Gebyrer, saaledes at Udenrigsministeriet faar Bemyndigelse til at fastsætte et Slags Sportelreglement, skal jeg ikke have noget derimod at indvende.

Bed § 12 er der kun et enkelt Punkt, jeg skal sige et Par Ord om, idet man jo ellers fra alle Sider har været enig om, at en saadan Øvrigheds- og Politimyndighed, som omtales i Paragraffen, maa Konsulerne have. Den Bemærkning, jeg vilde gøre, er den, at jeg dog ikke tror, det gaar an — det forekommer mig for vidtgaaende en Myndighed at tillægge Konsulen, selv om han tillige faar et Par andre til at være med i Beslutningen — at han skulde kunne udvise danske. Det forekommer mig, at hvis der skulde blive Spørgsmaal om en Advisning af en Dansk, burde den i alt Fald ikke kunne finde Sted uden Udenrigsministeriets Resolution. Hvad enten man vil kalde det Landsforvisning eller ej, er det dog en temmelig voldsom Foranstaltning saaledes at udvise en Person, og selv her hjemme er jo ogsaa Reglen den, at naar man undtager de Tilfælde, hvor det er begrundet i Fattiglovgivningen og dermed analoge Bestemmelser, kan ingen udvises uden efter Justitsministeriets Resolution, efter Lov af 15de Maj 1875 § 13. Jeg tror derfor, at hvis hovedet en saadan Forholdsregel skal staa til Raadighed, vil det passe bedst med Lovgivningens Grundsætninger, at der dog her til maatte kræves Udenrigsministeriets Resolution. — Til disse Bemærkninger skal jeg paa dette Stadium indskrænke mig, idet jeg altsaa ventet, at et eventuelt Udvalg vil formulere bestemte de Ønsker, der maatte fremkomme, i Form af Endringsforslag.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Goos: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar, som have deres Sæde i Lande, hvor danske ere undtagne fra Landets Jurisdiktion.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1763 ff.)

Sagenfattes under Forhandling.

Goos: Jeg betragter dette Forslag som et Slags Supplement til det, vi før behandlede, og det har heller ikke kunnet undgaas, at Forhandlingen om det første Lovforslag noget kom ind paa Spørgsmaal, som staa i Forbindelse med det her foreliggende Forslag. Jeg kan derfor for mit Vedkommende indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Sagen er jo den, at med Hensyn til enkelte Personer er det uafhængigt af de paagældende Personers Vilje, om de høre ind under den danske Konsularjurisdiktion, — jeg forudsætter, at det første Forslag bliver til Lov — det er kun i Kraft af den Kvalitet, hvorved de kaldes danske eller i øvrigt staa i det Forhold, at de ere bosatte paa Stedet, at de høre under Konsularjurisdiktionen. Med Hensyn til Aktieselskaber og lignende Selskaber gælder det derimod ikke, at det paagældende Selskab virkelig har Nødvendighed for at blive betragtet som dansk og hørende under den danske Konsularjurisdiktion. Det er ikke nok, at det har Sæde paa det paagældende Sted, det er ikke en Gang nok, at Selskabets Bestyrelse bestaar af lutter Danske. Der maa altsaa en Bestemmelse til om, hvorledes de paagældende Selskaber kunne faa Adgang til at betragtes som danske, og det er det, Lovforslaget ordner, nemlig derved, at de modtage en Anerkendelse fra Udenrigsministeriet, som altsaa giver dem baade en Fritagelse for at høre under det fremmede Steds Domstole og samtidig deres Underordnelse under den danske Jurisdiktion ved at anerkende dem som danske Selskaber. Jeg forudsætter — det staaar maaste ikke klart i Lovforslaget — at en saadan Anerkendelse ikke gives og ikke kan paatvinges Selskabet, men at det begærer den, og under den Forudsætning ser jeg heller ikke rettere, end at alle de andre Bestemmelser ere rigtige og naturlige og nødvendige Betingelser for en Anerkendelse. Det forekommer mig, at der kunde være Anledning til at sige tillige i Anerkendelsen, hvad jeg